1

LUCIFER BOX

Ve jménu Jeho Velicenstva

Mark Gatiss

TAJNÝ AGENT LUCIFER BOX
V BLÁZNIVÉM ŠPIONÁŽNÍM PŘÍBĚHU
Z LONDÝNSKÉHO PODSVĚTÍ

Ve jménu Jeho Veličenstva

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

Mark Gatiss
Ve jménu Jeho Veličenstva – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Mark Gatiss

1

LUCIFER BOX

Ve jménu Jeho Veličenstva

SVĚT ARISTOKRACIE, DEKADENCE A PODSVĚTÍ V JEDNOM ROMÁNU

OBSAH

I LUCIFER BOX VÁS VÍTÁ 11
II O EFEKTIVNOSTI VRAŽDY 21
III ZÁHADA DVOU GEOLOGŮ 29
IV NÁVŠTĚVNÍK 39
V PODIVNÝ POHŘEBNÍ ÚSTAV 49
VI ŽENA V ZÁVOJI 61
VII HROBKA PROFESORA MĚĎÁKA 71
VIII MUŽ V INDIGOVÝCH BRÝLÍCH 83
IX HRŮZOSTRAŠNÁ ZÁSILKA 99
X CO VYPRÁVĚLA KVĚTA PAŠKÁLOVÁ 109
XI V KNIHOVNĚ EMANUELA HAŠTERNÉHO 119
XII LONDÝNSKÉ POZADÍ 133
XIII L.B. do K.V. 145
XIV BLEDOLÍCÍ MUŽ 155
XV V KARMÍNOVÉ KOMNATĚ 167
XVI ZOUFALÝ LET 177
XVII V BRLOHU PANA LI 191
XVIII NEKROPOLIS 209
XIX STROJOVNA VULKÁNU 219
XX SMRT V PÁŘE 231
XXI VZHŮRU DO NEBEZPEČÍ 241
XXII KONEC HRY 253
PODĚKOVÁNÍ 267

Tento příběh je smyšlený. Jména, místa a události jsou buďto výplodem autorovy obrazotvornosti, nebo jsou užity za účelem fabulace. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, s událostmi či místy je zcela náhodná.

Věnování

Ianovi

Lásce mého života

I

LUCIFER BOX VÁS VÍTÁ

Djakživa jsem vynikal v umění odhadnout povahu člověka. Tou schopností přímo okouzluji okolí.

Jaký obrázek jsem si tedy udělal o ctihodném Everardu Povolníkovi, jehož podobu jsem onoho dusného červencového odpůldne právě zachycoval na plátno ve svém ateliéru?

Byl to přibližně šedesátiletý chlapík s působivým vzezřením boxera, který nadělal jmění v diamantových dolech poblíž mysu Dobré naděje. Jak mi sdělil při druhém sezení – to zákazníci většinou začínají roztávat –, hodlal sklonek svého života cele zasvětit radostem života, jaké především poskytují herny a veřejné domy v teplejších a prostopášnějších krajích Evropy. Soudil, že portrét se bude skvěle hodit k tomu, aby v jeho nepřítomnosti zdobil stěnu nad honosným obřím krbem v jeho stejně honosném a obřím sídle, za něž nedávno vydal rozmařilých sto tisíc liber.

Dlužno říci, že rod Povolníků nepatřil právě k nejstarším a nejváženějším dynastiím království. Před pouhou generací byl Ctihodný Everard ještě mnohem méně ctihodným Geraldem, jenž vedl skromně prosperující manufakturu na výrobu kožených bandáží na palce. Jeho syn a dědic se poněkud vzmohl a nyní si k titulu (ač pochybné vážnosti) a podvrženému erbu, který mu právě narychlo vymýšleli na druhé straně metropole, hodlal pořídit i vlastní portrét. Jak mi sdělil se sípavým uchechtnutím, právě to mu dodá vytoužený punc starosvětské věrohodnosti. A jestli prý

ten můj obraz bude stát za to (tohle tedy *zabolelo*), možná bych neměl nic proti tomu, spíchnout pro něj i pár příslušně omšelých pláten s portréty jeho předků?

Povolník podle svého zvyku několikrát zamrkal a jedno víčko se mu zachytilo o nazelenalou skleněnou panenku (levou), zatímco jsem si představoval, jak si vykračuje do mého ateliéru v renesančním kabátci a punčochách, to vše ve jménu rodinné cti.

S odporným chrchláním si odkašlal a já si uvědomil, že na mě mluví. Vytrhl jsem se ze svých představ a vykoukl na něj přes okraj plátna. Tohle mi, podle mínění ostatních, docela jde.

„Hluboce se omlouvám, ponořil jsem se do křivky vašeho ušního lalůčku."

„Navrhnul jsem vám večeři, pane," děl Povolník a z kapsy u vesty vytáhl kapesní hodinky. „Na oslavu úspěšnýho dokončení mýho vobrazu."

„Byl bych velice potěšen," zalhal jsem. „Považuji však za nutné vás upozornit, že chovám nevšední odpor k artyčokům."

Ctihodný Everard Povolník povstal z pochybného ludvíka patnáctého, do něhož jsem ho předtím donutil žuchnout, a přitom na podlahu, pokrytou potahem proti prachu, seslal závoj šupinek odlupující se barvy.

„No tak to zajdeme do mýho klubu," nadhodil, oprašuje si rukáv svého redingotu. „Nebo byste radši někam, kam choděj tydle umělecký týpci, jako jste vy?"

Vstal jsem a dlouhou, kostnatou rukou jsem si prohrábl vlasy. Mám skutečně dlouhé ruce, bílé a kostnaté, to nemohu popřít, zároveň jsou však velmi jemné. S vestou i obličejem umazanými od barev jsem pokrčil rameny.

„Vlastně ano," odtušil jsem. „Je jedno kouzelné místečko na Rosebery Avenue. Zastavte se pro mě v osm a zajedeme tam." S těmi slovy jsem nečekaně otočil malířský stojan na rozskřípaných kolečkách a ve zlatavém světle dopadajícím zvenčí mu ukázal jeho portrét. „Zde, pohleďte! Vaše nesmrtelnost!"

Povolníkovi zavrzaly drahé holínky, jak nakročil kupředu, a přitom si celkem zbytečně do levé jamky s falešným okem nasadil monokl. Zamračil se, naklonil hlavu k levému rameni a ušklíbl se.

„No, počítám, že jeden holt má to, za co si zaplatí. Co, pane Box?"

Jmenuji se Lucifer Box, to už však zřejmě víte. Ať už tyto zápisky nakonec tvoří základ mých pamětí, nebo jste je mnoho let po mé smrti nalezli zabalené do voskovaného plátna ve splachovací nádržce toalety, nemám nejmenších pochyb o tom, že jsem přímo úděsně slavný.

Tak stroze, jak jen to bylo možné, jsem Povolníkovi podal jeho měkké kozinkové rukavice. „Vám se to nelíbí?"

Ten starý trouba pokrčil rameny. „Se mi zdá, že mi to ňák není podobný."

Pomohl jsem mu do kabátu. „Právě naopak, pane, myslím, že jsem se vás zmocnil skvěle. Mám na mysli vaši podobu, samozřejmě."

A usmál jsem se tím, co moji přátelé celkem přirozeně nazývají úsměškem Luciferovým.

Ach! Léto v Londýně! Každý jeho obyvatel vám potvrdí, že je to přímo *pekelné*. Dokonce i v oněch prvních, panenských letech nového století město páchlo jako škvařící se lejno. Museli jsme si tedy s Povolníkem tisknout na ústa kapesníky, když jsme vstupovali do restaurace, kterou jsem vybral. Byla pozoruhodně omšelá, ovšem v dlouhých paprscích zapadajícího slunce její strohý, bíle obložený interiér jako by vystoupil z Vermeerova obrazu. Což by mohl říci kdokoli jiný kromě mne. Nad krbem se líně protáčela zavěšená mucholapka, která svou barevnou směsí jantaru a černě připomínala spirálu z ušního mazu.

Sdělil jsem Povolníkovi, že tento podnik vlastní a provozuje žena jménem Dalila, jíž jsem kdysi prokázal laskavost tím, že jsem portrétoval její zmrzačenou dceru.

„Nepatřila možná k vyhlášeným kráskám," důvěrně jsem mu svěřil, když jsme se usazovali ke stolu. „Kvůli zničující chorobě přišla o obě ruce

a nechala si místo nich udělat dřevěné. A – ach, bože! – nožky jí vězely v otřesném železném krunýři." Zoufale jsem kroutil hlavou. „Podle jejího otce ji měli pohodit hned, jakmile se narodila."

„To ne!" vykřikl Povolník.

„Ale ano! Jenže její drahá matka toho drobečka milovala. Když jsem ten portrét maloval, snažil jsem se malou Idu ze všech sil vyobrazit tak, aby připomínala anděla. Což bylo poměrně jasnozřivé, protože později se ukázalo, že holka má v sobě pěkný kus kuráže."

Povolník si otřel polévku z narůžovělých rtů. Byl to sentimentální starý viktorián, takže do oka, toho jediného zdravého, už mu vhrkla slza. Když umřela malá Nell v tom Dickensově románu, nejspíš plakal jako želva.[1]

„Ubohá Ida," vzdychl jsem, líně okusuje kuřecí stehno. „Ozbrojení lupiči ji unesli přímo z invalidního vozíku a prodali do otroctví."

Povolník zarmouceně potřásal hlavou. V jeho prostinkém, stářím ztrouchnivělém mozku mu bezpochyby vytanula představa mrzáčka s pohledem raněné laně. Prsty pevněji sevřel nůž na ryby. „Mluvte dál. Co se stalo?"

„Foukla jim, Bůh jí požehnej," pokračoval jsem. „Ztratila se po střechách s nepřáteli v patách."

Mrky mrk. Nazelenalé skleněné oko mě upřeně pozorovalo. „A pak?"

Zavřel jsem oči a spojil prsty na rukou. „Dostala se až do Wappingu, ale pak ji zradily nemocné nožky. Střechou se propadla do krámu obchodníka s cukrem, rovnou do kádě s melasou. Těma dřevěnýma rukama se samozřejmě nedokázala zachytit okraje, takže se utopila. Velmi… velmi… pomalu."

Abych za vyprávěním udělal tečku, dopil jsem jedním douškem mdlé burgundské, zatleskal a odklonil konverzaci směrem k povzbudivějším tématům.

Teď, když jsem získal Povolníkovu důvěru, nastal čas zradit důvěru těch druhých. Potřeboval jsem trénink.

---

[1] *Malá Nell je postava z románu Charlese Dickense Starožitníkův krám. Dickensův současník a kritik Oscar Wilde srdceryvný příběh okomentoval glosou: „Člověk by musel mít srdce z kamene, aby ho příběh malé Nell nedohnal k slzám… smíchu." Poznámka překladatelky.*

Oblažil jsem Povolníka svou pověstnou a nevyčerpatelnou zásobou humorných historek (z nichž mnohé byly nepravdivé, především ty nejlepší) ze života slavných a známých lidí, kteří mojí maličkosti nezaplatili dost za to, že jsem je zvěčnil v oleji.

„Jste velice indiskrétní, pane," chechtal se vesele stařík. „Jsem rád, že jsem vám nesvěřil žádné svoje tajemství!"

Doširoka jsem se na něj usmál.

Když přišla řada na Povolníka, sáhodlouze se rozpovídal o svém životě v jižní Africe a o skvělých dobrodružstvích, jaká by tam mladík jako já mohl prožít. Vyprávěl mi o své dceři, velké to radosti jeho pozdních let, a já přikyvoval, usmíval se a snažil se vypadat moudře, jak je u mě při podobných příležitostech obvyklé. Velmi okatě jsem dával najevo, jak mě uchvátil jeho barvitý popis východu slunce nad provincií Transvaal. Přitom jsem vytáhl hodinky a sledoval cestu minutové ručičky nad porcelánovým ciferníkem. Přímo jsem slyšel tiché cvakání maličké pružinky.

Přesně uprostřed mezi rybou a moučníkem, právě když se Povolník chystal spustit další z nekonečných historek, jsem udělal, co se sluší a patří, a zastřelil ho.

Na předku jeho škrobené bílé vesty se objevila skvrna připomínající kvítky vlčího máku, které si razí cestu sněhem. Kéž bych byl měl u sebe svůj skicář! Ten obraz skýtal přímo orgie červených a karmínových odstínů.

Tak, a je to. Šokoval jsem vás, není-liž pravda? Copak má tenhle pan Box, u všech ďasů, za lubem? Že by měl takový nadbytek zákazníků? Inu, budete si zkrátka muset počkat. Jako husa klasu a tak dál.

Povolníkova tvář, která, jak jste možná pochopili, nikdy neoplývala zničující krásou, zamrzla ve výrazu ublíženého překvapení a na rtech mu skotačivě ulpěla bublinka rudých slin. Zhroutil se dopředu na stůl, kde jeho zuby narazily na okraj misky s pudinkem s úděsným křupnutím, jaké obvykle slýcháte v kolenou kajícníků, kteří už vyšli ze cviku.

Díval jsem se, jak z odřezané hlavně pistole, z níž jsem střílel, stoupá spirála kouře, načež jsem ji vrátil na její místo pod stříbrnou formou na aspik ve tvaru spícího zajíce, kde byla předtím ukryta.

Zapálil jsem si cigaretu, zastrčil hodinky zpět do kapsy a zvedaje se ze židle, osušil jsem si koutky plných úst (mám velice pohledná ústa, později se k nim ještě vrátíme). Vzal jsem dezertní lžičku, zabořil ji do Povolníkovy levé oční jamky a vyndal staroušovi skleněné oko. Stačilo jen trošku zatlačit. Vyskočilo a přistálo v hnízdě mojí dlaně, kde vypadalo jako raččí vejce. Podíval jsem se na duhovku a usmál se. Byl to přesně ten odstín zelené, v němž jsem si chtěl pořídit novou vázanku. Konečně jsem měl barevnou předlohu pro svého krejčího, jaká to šťastná náhoda! Hodil jsem oko do kapsy u vesty a hlavu mrtvého jsem ledabyle přikryl ubrouskem.

Nad krbem v tmavém pokojíku viselo veliké, ošklivé zrcadlo. V něm jsem si zkontroloval svůj vzhled (*velmi* přijatelný), ovšem musel jsem se posunout, aby flekaté okraje zašlého skla neničily výhled na můj nejlepší frak. Pak jsem zatáhl za chatrnou šňůru od zvonku, která visela poblíž.

Téměř okamžitě se otevřely dveře a vešla obrovitá žena v kanárkově žlutých šatech. Džinem zbrunátnělé tváře objímající dlouhý flekatý nos způsobovaly, že celek připomínal pohled, jaký se zezadu naskýtá na zhmožděná varlata koně v postroji.

„Dobrý večer, Dalilo," pozdravil jsem a jen malounko jsem se pootočil od zrcadla.

„Brej večír, pane," děla ta nádenice. Trochu nemotorně se přibelhala a s pohledem na stůl si odkašlala.

„Všecinko v cajku, pane?"

Obrátil jsem se s cigaretou mezi zuby a oběma rukama jsem si upravil bílou kravatu.

„Hmmm? Ale jistě. Burgundské bylo odporné a ta koroptev trochu příliš uleželá. Ale jinak to byl naprosto uspokojivý večer."

Dalila pokývala obrovskou hlavou. „A co ten druhej džentlmen, pane?“

„Ten je právě na odchodu, děkuji.“

Dalila zabořila své prackovité ruce do podpaždí Ctihodného Everarda Povolníka a bez zjevné námahy odtáhla jeho jednookou mrtvolu ke dveřím. Atletickým skokem jsem se přehoupl přes jeho nohy a z křesla jsem sebral svůj kabát a cylindr.

„Jak se má malá Ida?“ optal jsem se, když jsem si nasazoval klobouk.

„Moc fajnově, děkuju pěkně za voptání, pane. Brzo za váma zasejc příde,“ zachrochtala Dalila.

„Určitě,“ odtušil jsem. „Tak zatím!“

Přestoupil jsem práh toho ošklivého zapadákova a vydal se do parné noci. Usoudil jsem, že si zasloužím malou odměnu, a přivolal jsem si drožku.

„Ke Granátovému jablku,“ oznámil jsem muži na kozlíku. Pro tuhle chvíli jsem měl práci za sebou. Přišel čas se trochu pobavit.

Za dvacet minut jsem vystoupil nedaleko řečeného nočního podniku a vykročil směrem k jeho drolící se fasádě, která připomínala svatební dort. Cuchta dveřnice mi pootevřela dveře a mně se naskytl pohled na její postavu. Kypré tvary měla halabala navlečené do kýčovitého orientálního župánku, takže se podobala královské favoritce zdevastované syfilidou, která je dekadentně přitažlivá a odpudivá zároveň.

Proklouzl jsem umolousanými dveřmi dovnitř.

„Máte tu dnes večer nějakou tu chátru, koťátko?“ zajímal jsem se.

„Celou spoustu,“ zabublala a vzala si ode mě cylindr a plášť, jak už to dveřníci dělávají.

„Báječně!“

Granátové jablko byl nevelký, dusný podnik osvícený slabými plynovými svícny s tabákově žlutými ornamenty, což jeho prostředí dodávalo barvu nikoli nepodobnou hořké dužině stejnojmenného ovoce. Na karmínově rudých kobercích byly rozmístěny rozviklané dřevěné stolky, v každém stinném koutě se leskly bublavé kaluže rozlitého šampaňského. Každý

ze stolků byl obsypán větším počtem návštěvníků, než mu příslušelo, na židlích se povalovali většinou upocení muži ve večerních oblecích, či spíše v tom, co z nich zbývalo, tedy v bílých vestičkách bez zadního dílu. Ženy, a bylo jich tam skutečně dost, byly oděny méně úctyhodně, některé byly takřka nahé. Celý ten výjev byl dosti příšerný a já v něm nalézal velké zalíbení.

Podobné podniky s naprostou pravidelností rašily jako vyrážka kapavky na naduté tváři velkoměsta, avšak Granátové jablko byl tak trochu zvláštní případ. V kocovině po horečnaté noci prostopášných devadesátých let jsem tady, v těchto dusných zdech prosáklých kouřem z doutníků, zahlédl našeho současného panovníka, jemuž se „věnovala" jistá francouzská šlechtična pochybné pověsti.

Dopadl jsem do židle u jediného volného stolu a objednal si trochu jejich patoku. Obtloustlá nevěstka, nalíčená jako mladá dívka, kterou dostal do práce nový zřízenec pohřebního ústavu jako svůj první pokus, na mě okamžitě začala dělat oči. Prohlížel jsem si nehty tak dlouho, dokud neztratila zájem. Nemohu vystát obézní lidi a u děvek to považuji za trestuhodný nedostatek profesionality. Ani její kamarádky na tom nebyly o nic lépe.

Něco jsem pojedl, abych zahnal chuť jejich šampaňského, a pak si vykouřil cigaretu, abych vyhnal z patra chuť jídla. Snažil jsem se nepůsobit příliš osamělým dojmem. Je to příšerné, když člověk musí jíst sám. Přímo z toho čpí zoufalství.

S veškerou nonšalancí, jaké jsem byl schopen, jsem sledoval hru světla ve sklence šampaňského, a přitom jsem vrhal kradmé pohledy k ostatním zákazníkům v naději, že snad spatřím něco lahodícího mému zraku.

A potom zčistajasna připlula mladá žena a posadila se naproti mně. V bílých saténových šatech, s perlami ve výstřihu a vskutku nádhernými světlými vlasy vyčesanými nahoru vypadala jako jedna z těch malinko protažených ženských figur, jaké maloval Sargent. Tam dole jsem pocítil

jakési cukání, které mohlo být předzvěstí zažívacích potíží, mnohem spíše ale souviselo s tím, jak na mě upřela svoje zářivé oči.

Pozvedl jsem láhev místní napodobeniny vína a s ní i tázavé obočí.

„Má drahá, právě sem se příliš nehodíte," poznamenal jsem a nalil jí skleničku. „Soudím, že ženy jako vy se v Granátovém jablku nevyskytují právě často."

Mírně naklonila hlavu na stranu. „Nemáš cigára?"

Poněkud zaskočeně jsem přikývl a vytáhl pouzdro na cigarety. Je ploché, pěkně vyleštěné a jsou na něm moje iniciály ve švabachu, přesto mu však dosud nebylo dopřáno zachránit mě před letící kulkou. Od toho má člověk služebnictvo.

„Arménka, nebo Gruzínka?" zajímalo mě.

Vytáhla jeden z dlouhých černých exemplářů, jimiž byla napěchovaná jedna strana pouzdra, a jedním rychlým pohybem rozškrtla sirku o podrážku elegantního střevíčku.

Její bezostyšné chování mě okouzlilo.

„Páni, tohle jsem potřebovala," pronesla moje vize a náruživě vdechovala kouř. „Můžu si pak vzít ještě jednu do foroty?"

Mávl jsem rukou. „Jen si poslužte."

Nabrala do hrsti nějaký tucet cigaret a nacpala si je do korzetu.

„Vy jste žena plná překvapení," vypravil jsem ze sebe.

„Že jo?" zasmála se a pak se chrčivě rozkašlala. „Jseš tu sám?"

Ha, byl jsem přistižen. Nalil jsem si další sklenku. „Bohužel."

Prohlédla si mě od hlavy k patě pohledem, který se nedal nazvat jinak než jako přisprostlý. „Škoda. Jsi fešák."

To jsem nemohl popřít.

„Vysocí chlapi se mi líbí," pokračovala. „Cizinec?"

Rukou jsem si pročísl dlouhé černé vlasy. „Za svou pleť vděčím především francouzsko-slovanským předkům své *mamá*, nikoli otci, ten byl Angličan. Pokud se týče obvodu pasu, to je čistě má vlastní práce."

„Hmmm. Určitě byli pyšní, když se jim narodilo takový sladký děťátko."

„Jedna baronka mi kdysi řekla, že by si o moje lícní kosti klidně podřezala zápěstí."

„Už pro tebe umřela spousta děvčat, že?"

„Jenom ta, která pro mě nemohla žít."

Opřela si bradu o ruku v rukavičce. „Ale máš studený oči. Jsou modrý jako lahvička s jedem."

„Vážně, budete s tím muset přestat, jinak budu muset sám se sebou uprchnout." Položil jsem svou ruku na její. „Jak se jmenuješ?"

Zakroutila hlavou a s úsměvem vyfoukla oblak cigaretového kouře. „Moje jméno se mi nelíbí. Radši bych slyšela to tvoje."

Pohrával jsem si s manžetovým knoflíčkem. „Gabriel," odpověděl jsem jedním ze svých krycích jmen. „Gabriel Klapka."

Bezejmenná kráska chvíli mlčela. „Jmenuješ se jako anděl."

„Já vím, moje drahá," odvětil jsem tiše. „A obávám se, že už brzy se zařadím mezi ty padlé."

II

O EFEKTIVNOSTI VRAŽDY

Noc byla příliš horká, stejně jako moje krev, takže jsme nemarnili čas cestou do mého příbytku. Své nové známosti jsem se zmocnil v úzké uličce za Granátovým jablkem. Živě si vzpomínám na její zvednuté sukně, které mě lechtaly na bradě, a na hebkost jejích velmi krásných ňader, když se jich dotýkaly moje ruce, rovněž jemné a bílé (už jsem se o nich zmiňoval). Jak jsem sebou smýkal dopředu a dozadu, můj pohled upoutal plakát náhodně přilepený na vlhkou cihlovou zídku.

V Collinsově hudebním divadle vystupovala Nellie Bestová. Usoudil jsem, že mezi touhle kopulací a následující schůzkou mám právě tolik času, abych stačil zhlédnout dnešní druhé představení.

Nellie byla ve skvělé formě stejně jako já. Poslouchal jsem, jak na celé kolo vyřvává evergreen *S kým jsi včera byl*, a přitom jsem se procházkou coural k baru v horním patře, kde jsem si doplnil tekutiny rýnským. Když jsem pak potmě hledal svoje sedadlo, nezodpovědně jsem zakopl nejméně o tucet okouzlujících kotníčků mladých dam. Hudební sál se proměnil v jedinou nádhernou, pestrobarevnou šmouhu tekutých barev, rozpíjejících se ve světle lamp. Měl jsem pocit, že jsem se po hlavě vrhl do jednoho z nádherně kýčovitých obrazů od Sickerta. Pokroucené stíny mě zahalily do umolousaného rudého plyše a před mým vyzubeným obličejem se míhala kanárkově žlutá krinolína Nellie Bestové, zářivá jako sluneční paprsky.

Když dozněl už asi miliontý refrén poslední písničky s názvem *Ach, jak můžete mě líbat právě tu*, vyklopýtal jsem do voňavé noci a posadil se do drožky.

„Piccadilly," zakřičel jsem a vycházkovou holí jsem celkem zbytečně zabušil do střechy.

Krátce nato jsem byl vyložen před Královskou akademií výtvarného umění. Ve dne jsem přirozeně zvyklý do jejích prostor vcházet hlavním vchodem, avšak oné noci jsem opatrně sestoupal po zrádném spirálovitém schodišti až dolů, ke vstupu pro personál.

Zpola bezzubým úsměvem mě tam přivítala Dalila, která už dokončila práci v restauraci, a uvedla mě dovnitř chodbou dlážděnou černými a bílými kachlemi. Odhodil jsem plášť a cylindr si pečlivě pověsil na roh vycpané hlavy kozy bezoárové, jejíž ohromený výraz se vzdáleně podobal tomu, jenž měl ve tváři zesnulý Everard Povolník.

Na samém konci místnosti byla menší, ohromně diskrétní dvířka, znamenitě vykládaná intarzií ze světlého dřeva tvořící ornament pavích per. Těmito dvířky jsem prošel do dřevem obložené chodby nasvícené prskajícími plynovými hořáky. Kdysi proběhla dosti vzrušená debata o tom, zda sem bude zavedena elektřina, já jsem však využil svého skromného vlivu a tento návrh vetoval. Atmosféra této krátké pouti se mi totiž líbila. Světla na silných měděných sloupcích čímsi připomínala primitivní louče hořící v tajných chodbách. Všichni víme, jak jsou tajné chodby přitažlivé. Když jsem byl chlapec, právě takovou chodbu jsem si přál objevit ze všeho nejvíc. Je tedy celkem uspokojivé mít něco podobného přímo v práci.

S rukama zastrčenýma do kapes jsem si ve ztichlém průchodu pohvizdoval pár taktů od Nellie Bestové, dokud jsem nedospěl na jeho konec. Tam mě čekalo cosi jako lodní kormidlo, na konci každého madla opatřené porcelánovou koncovkou připomínající spíš vodovodní kohoutek. Vyťukal jsem do koncovek krátkou kombinaci, která odpovídala jakémusi kódu nebo co to bylo, a otočil kormidlem doleva. Po pravici se mně otevřely

dokořán další, zdaleka ne tak překrásně zdobené tajné dveře. Proč prostě nestačilo zaklepat, to se asi nikdy nedovím.

Vešel jsem na pánské záchodky. Svůj zadek (v kalhotách, jak jistě chápete) jsem umístil na studené sedátko v jedné z kabinek, založil ruce na prsou a netrpělivě si povzdechl. Až za dobrých pět minut jsem uslyšel kroky a pak se otevřely a zase zavřely dveře vedlejší kabiny. Nakonec se se zlověstným skřípěním začala zvedat kovová přepážka, která obě kabiny dělila.

Na vedlejším nočníku seděla – v dokonalém fraku a s tvrdým límečkem – trpasličí postava Alfonse Renoira. Tohle byl můj šéf: necelý metr výšky i s punčochami a vždycky v dobré náladě.

„Zdravím, Lucifere," zatrylkoval ten mužíček. Zamlel sebou na sedátku toalety a zapumpoval mi rukou. Ve světle plynových lamp se zaleskly jeho maličké lakýrky.

„Dobrý večer," pozdravil jsem ho. „Pořád vám ještě nedali pořádnou kancelář, co?"

Renoir se uličnicky uchechtl. „Ne, kdepak. Vždyť víte, jak to máme rádi. Dýka pod pláštěm, chlapče, to je náš denní chleba, haha. Kouřová clona, odrazy v zrcadlech…" Černé oči mu zářily v obličeji jako dvě rozinky v těstě. „Takže," pokračoval a zamnul si baculaté ručky, „je ta… záležitost… vyřízená?"

Přikývl jsem a široce se usmál. „Je."

„A ten… balík… jste odeslali do… Sevastopolu?"

„Přesně tak."

„A proběhla transakce… jaksi… bez zbytečných a nežádoucích…"

„Chcete-li vědět, jestli jsem zabil Povolníka, pak ano, zabil," zvolal jsem. „Střelil jsem ho do hrudi a díval se, jak umírá jako odporný pes, čímž mimochodem taky byl."

Malý muž posmrknul a pokýval hlavou. Zdálo se, že trpí nevyléčitelnou rýmou.

„Špetka vděčnosti by neuškodila," odvážil jsem se podotknout.

Renoir vyprskl smíchy. „Co byste chtěl slyšet, hochu? Že je vám Anglie hluboce zavázána?“

„To by pro začátek stačilo. Hmmm… Třeba ‚váš národ, s věčným a hlubokým díkem‘, něco takového. Ale copak se o tom národ někdy dozví? Pro ně Ctihodný Everard zůstane oddaným služebníkem impéria –“

„Zastřeleným při obraně svého domu před bandou surových ničemů,“ doplnil A.R.

„Takhle to budeme prezentovat?“

„Ano, pokud vím.“

Bezstarostně jsem pokrčil rameny. „Taktak, bude dál každým coulem hrdina, žádný odporný anarchista, co plánoval vyhodit do povětří ministerstvo zahraničí, což víme, že je. Tedy, že *byl*.“

„Pravda pravdoucí, milý hochu,“ odtušil Alfons Renoir a mrkl na mě. „Právě proto se to, co děláme, jmenuje *tajná* služba.“

A je to tady. Už to prasklo. Teď už to tedy víte, vy, kteří jste zaplatili pár šilinků v knihkupectví na nádraží Waterloo (pokud to moje paměti vůbec dotáhly někam dál než do nádržky záchodu) a právem očekáváte zábavné bláboly velkolepého Lucifera Boxe, člena Královské akademie, předního portrétisty své doby (to víte, jeden musí mít nějaké ambice). Na co jste přišli? Že jsem uprostřed těch svých mazanin žil dvojím životem!

K tomuto spojení došlo vlastně velmi prostým způsobem. Z důvodů, jež jsou příliš bolestné a intimní povahy, abych je zde vyprávěl, jsem se ocitl v situaci, kdy jsem zůstal našemu rodinnému právníkovi dlužen jednu či dvě laskavosti. Ukázalo se, že Alfons Renoir (neboť tím právníkem byl právě on) i přes svou nízkou postavu zastává jakýsi velmi *vysoký* post ve vládě Jeho Veličenstva. Ovšem v zákulisí, jak jistě chápete, a v přísném utajení. S potěšením jsem si namlouval, že se beze mě vskutku nedokáže obejít.

Právě teď na mě hleděl s výrazem, který se pohyboval někde mezi úsměvem a šklebem.

„Drahý příteli, vy vypadáte jako vyložený souchotinář," poznamenal nakonec.

„To jste mě ranil! Beardsley[2] přece už *dávno* vyšel z módy!"

„Jezte přece trochu!"

„To je poněkud obtížné při té almužně, kterou mi platíte."

Mužík popotáhl, dokud mu od jedné nosní dírky nezmizela vlhká kapička. „Ach, to je od vás kruté. Váš zesnulý *papá* by mi nikdy neodpustil, kdybych vás nechal hladovět."

„Kdybych byl svobodnější, mohl bych se báječně živit uměleckou prací."

Natáhl se ke mně a poplácal mě po ruce. Ta jeho byla poseta tučnými ďolíčky, jaké mívají obtloustlá batolata. „Ale jistě, jistě. Ovšem moje drobné problémy vám zajišťují mnohem pravidelnější příjem, nebo snad ne? A navíc bez přílišné námahy."

S úsměvem jsem uznal, že má pravdu. „Námaha má smysl jen tehdy, směřuje-li k rozkoši."

Možná od nich bylo trochu neuvážené, že nabídli zaměstnání tak nenormálnímu individuu, jako jsem já, nemohu však popřít, že jsem si to vychutnával. Mým ateliérem byl celý svět a oni nikdy nezapomněli poslat nějaké ty učedníky, aby vyčistili štětce. Řekněme, že bylo třeba odpravit nějakého tureckého tyrana, který navštívil naši zemi. Obdržel jsem jen suchá fakta, zatímco uměleckou část věci nechávali čistě na mně. Společně s lidmi z vnitra (Dalila, ta v kanárkových šatech, byla jedna z nejlepších) jsme vymysleli plán a šlo se na věc. Otomanský neřád se například procházel někde v parku, a byla-li noc dostatečně tmavá, stačilo jedno rychlé bodnutí dýkou do žeber. Já jsem si šel vesele po svém, zatímco štafetu převzali příslušníci ministerstva vnitra, kteří zahladili veškeré stopy mojí přítomnosti. Za den nebo za dva byl pobodaný nalezen sto padesát kilometrů daleko (například v Novém Městě pod Drnem) jako oběť „vyšinutého rebela".

---

[2] *Aubrey Beardsley (1872–1898), britský secesní kreslíř a ilustrátor. Od dětství trpěl tuberkulózou, jíž později podlehl. Poznámka překladatelky.*

Někdy byl nalezen i řečený rebel: obvykle tělo nějakého pobudy z místní márnice, jehož mrtvá ruka svírala v kvapem chladnoucích prstech dýku. Do čtyřiadvaceti hodin pak skončily pod drnem i obě mrtvoly. Ovšem častokrát bylo třeba použít mnohem promyšlenější taktiku. Tehdy jsme si s Dalilou vyhrnuli rukávy, pili jednu kávu za druhou a kuli pikle tak soustředěně, že to spíš připomínalo – mírně řečeno – biflování na zkoušku. Pokaždé bylo všechno naprosto skvěle provedeno a člověk měl zajištěnu beztrestnost, žádná žaloba se ho nemohla ani stínem dotknout, až se z toho točila hlava. Dalo by se říct, že jsem měl umělecké povolení zabíjet.

Alfons Renoir, který sám byl strašlivá primadona a padavka (no, ve skutečnosti to byl jen *trpaslík*, ale víte, jak to myslím, že?), se díval, jak se s úsměvem opírám o studenou stěnu záchodků. Tentokrát se mu v těch jasných černých očích zablýsklo cosi méně laskavého.

„Nadšení je nádherná věc, můj drahý Lucifere, nesmíme ale upadat do sentimentu. Je třeba mít na paměti tu ošklivou záležitost z Bow Road."

Trochu jsem se naježil, ale držel jsem jazyk za zuby. Jak říkám, některé věci jsou bolestivé a soukromé.

Byl jsem poněkud zmožen vzrušujícími událostmi toho večera, avšak bylo zřejmé, že můj šéf pro mě má další práci. Vysmrkal se, utřel si knoflíček nosu a vytáhl z kufříku složku. Zatímco si prohlížel její obsah, já si prohlížel svoje nehty. Usoudil jsem, že nazítří dopoledne si dopřeju parní lázeň.

„Dostal jste můj vzkaz?" zeptal se po delší chvíli.

„Bohužel jsem ještě neprocházel dnešní korespondenci. Měl jsem naspěch, to víte, všechno to zabíjení a tak…"

Trpaslík jaksi zmateně zíral na obsah svého kapesníku. „Znáte Papalu?"

„Jakého Papalu?"

„Jocelyna Papalu. Je to náš muž v Neapoli. Před pár dny jsme od něj obdrželi telegrafní zprávu."

Hodil mi čtvereček žlutohnědého papíru. Rychle jsem si ho přečetl.

STUZKA, MEDAK.
ZCELA BEZODKLADNE!
DETAILY NASLEDUJI.

Zvedl jsem k němu oči. „Co to je? Máte u krejčího koupit stužky za měďák?“

„Pánové Stužka a Měďák byli vysoce vážení vědci.“

„*Byli?*“

„Jsou po smrti. Zemřeli dva dny po sobě.“

„Vážně?“ Poklepal jsem si telegramem o bradu. „A co ještě o tom Papala ví?“

„Moc toho není. Vypařil se.“

„Takže se na to mám mrknout?“

Alfons Renoir několikrát zamrkal. „Byl bych vám velmi vděčen.“

Převzal jsem od svého zaměstnavatele složku s papíry a s krátkou úklonou jsem vyšel ze záchodku. Ze zvyku jsem si umyl ruce.

Když jsem se znovu ocitl ve vlahé noci, vydal jsem se směrem k Downing Street. Bobíkovi, který měl službu před číslem deset, jsem vesele popřál dobrou noc a pak si otevřel dveře do čísla devět.

Snobské, což? Ale někdo tam přece bydlet musí.

III

ZÁHADA DVOU GEOLOGŮ

Skutečnost, že obývám dům číslo devět, je dlouhá a nijak zvlášť povznášející historie. Kdysi dávno předkové mého zesnulého otce vlastnili půdu v místech, kde byla později vystavěna Downing Street, a ačkoli většinu pozemků uchvátil do svého majetku kabinet Jeho Veličenstva, jediný tento dům se jim nedostal do spárů. Díky jakémusi umíněnému vrtochu rodu Boxových měl v rodině zůstat jednou provždy. A vlastnictví čísla devět nyní přešlo na mě, posledního v řadě. Nejraději bych se toho majetku zbavil, jenže podmínky dědictví byly přísné: dnes tedy chudák Lucifer, ač bez prostředků, obýval víceméně tři místnosti v přízemí jednoho z nejprostornějších domů v celém Londýně. Zbytek té nesmyslně veliké budovy tiše chátral pod ochrannými potahy a za zavřenými dveřmi a s největší pravděpodobností měl v tomto stavu zůstat až do chvíle, kdy začnu prodávat mnohem víc obrazů. Na druhou stranu měl i jednu výhodu: pro pohyb po městě byl nesmírně praktický.

Když jsem se probudil, zjistil jsem, že ležím stále ještě oblečený na posteli a všude kolem se válí obsah složky týkající se zmizelého Papaly a profesorů Stužky a Měďáka, kteří byli po smrti. Musel jsem odpadnout buďto pod vlivem všech těch informací, anebo hašiše, to už si opravdu nepamatuji.

Chtěl jsem přivolat svého sluhu Topola, ale v té chvíli jsem si vzpomněl, že před třemi týdny schytal na jižním nástupišti jednoho nádraží v Srbsku kulku do zad (vidíte, neměl stříbrné

pouzdro na cigarety). Hluboce jsem si povzdechl. Věděl jsem, že starého dobrého Topola budu postrádat. Navíc mě zanechal v nezáviděníhodné situaci, neboť jsem musel začít hledat nového sluhu. Vytáhl jsem z kapsičky u vesty krátkou tužku a na manžetu u košile načmáral slova „Pomoc", abych na to nezapomněl. Musel jsem jenom doufat, že až to pradlena najde mezi mým večerním ošacením, nevyloží si to jako zoufalý výkřik unesené dědičky.

Komorník byl jedním z požitků, které mi poskytovalo moje zaměstnání, ovšem nezdálo se, že by Alfons Renoir nějak přehnaně spěchal s nalezením náhrady. Tušil jsem, že pokud se věci už brzy nezmění, budu se muset smířit s vyhlídkou, že přemáchnutí mého spodního prádla se zhostí Dalila.

Vykoupal jsem se, abych se připravil na tureckou lázeň, a jednomu ze svých přátel jsem poslal vzkaz s přáním, aby se ke mně připojil. Oním přítelem byl nesnesitelně pohledný a vždy dobře naladěný chlapík jménem Kristián Mirákulus. Při pohledu na něj by vás napadlo, že je to zrovna ten typ muže, který se promenuje po světě v námořnickém kabátu a objevuje poloostrovy, které pak nesou jeho jméno. Ve skutečnosti to byl jeden z nejslavnějších portrétistů v Anglii, podle mnohých oplývající mimořádnou trpělivostí a jemností štětce. Nenarodil se do bohaté rodiny, ale o svoje jmění se *zasloužil* (jen si to představte!). Právě propast, která zela mezi mojí finanční situací a jeho blahobytem, byla zdrojem pomalu vyhnívajícího roztrpčení, jež je živnou půdou pro ta nejlepší přátelství. Díky svému postavení měl přímo skvělé konexe, takže jsem doufal, že by o mých profesorech mohl něco vědět.

Byl letní den, který hořel jako pochodeň a současně ubíjel dusnem. Jen stěží jsem rozeznal rozdíl mezi ovzduším na ulici a lázněmi na Wigmore Street, kde jsem se později ocitl.

Kristián Mirákulus, který se nadšením i barvou vlasů dal přirovnat ke štěněti labradora, se nečekaně vynořil mezi chuchvalci páry a na důkaz přízně mě bouchl do zad.

„Nazdar Boxi, ty starouši! Jak se vede? Jsi nějak pohublý, zdá se mi. Dopřáváš si dost gáblíku?“

Uvelebil jsem se na vyhřátém mramoru. „Nejsi první, koho to napadlo.“

Natáhl před sebe dlouhé nohy. Ručník měl kolem pasu omotaný tak pevně a úpravně, že připomínal spíš ubrus.

„Je tu někde čaj?“ rozkřikl se a přitom si uhlazoval blonďaté kudrny. „Nutně potřebuju čaj!“

Luskl ve vzduchu prsty s jistotou rozeného vůdce, zatímco tvář už mu rudla horkem. Seděl s jednou nohou skrčenou na mramorové lavici a vypadal stejně solidně a působivě jako odpočívající Mars od Velázqueze (ovšem bez helmy). Vedle jeho statné figury jsem musel vypadat přímo vychrtle.

Upíjeli jsme z malých sklenek sladce vonící čaj, který nám přinesl prostorově dosti výrazný Turek, a ponořili se do veselé rozpravy (či klepů, chcete-li), v níž jsme ostouzeli pompézní nabubřelce bez talentu, jimž se podle nás dostávalo většího uznání nežli nám. Považoval jsem za příjemnou změnu, že tentokrát mám na mušce pouze něčí *charakter*.

„Mimochodem,“ řekl Mirákulus zničehonic, „pořádám večírek. Nebo ples, pokud stojíš o okázalejší výraz. Na počest návratu Persefony, bohyně léta. Myslíš, že bys mohl dorazit? Nebo máš moc práce?“

„Pozvánky strkám za bustu nebohé královny, kterou mám na krbové římse. Právě teď se obávám, že Jejímu Veličenstvu už začíná hrozit pád do krbu. Ale tvůj večírek bych si nikdy nenechal ujít, Kristiáne. Předpokládám, že se to tam bude hemžit krásnými těly?“

„S tím počítám. Možná pozvu i pár studentek z mého kurzu kresby.“

„Z kurzu kresby?“

„Já ti to neřekl? Nabízím teď hodiny pro dámy v jedné z těch škol ručních prací dole v Chelsea. Jednou týdně. Pro mě je to nenáročná věc, která skýtá různé výhody. Možná bys to mohl zkusit taky.“

Zhroutil jsem se na sedátku dozadu a opřel se o dlaně. „Výhody, říkáš? Nech mě hádat,“ uvažoval jsem nahlas. „Zaprvé, hmmm… no ano,

pravidelně se tak vídáš s těmi zahálčivými zbohatlíky, kteří si od tebe obvykle objednávají obrazy."

„Výborně."

„Navíc tím přiživuješ svoji vavříny ověnčenou pověst," pokračoval jsem s pohledem upřeným na strop, zahalený v horké mlze. „Zadruhé, tu a tam se z některé klientky vyklube pěkná kost, se kterou si můžeš zaskotačit."

Mirákulus vybuchl smíchy. „No tohle, Boxi!"

„A zatřetí: umožňuje ti to aspoň částečně splatit dluh společnosti tím, že povzbudíš k prvním uměleckým pokusům méně talentované jedince, než jsi sám." Široce jsem se usmál. „Ty výhody jsem samozřejmě seřadil podle důležitosti."

„Boxi, tvoje argumenty jsou naprosto přesné," odtušil Mirákulus a zakřenil se. „Na každou lekci jich může přijít dvanáct," pokračoval. „Nejspíš proto, že počet přítomných pak vzdáleně připomíná slet čarodějnic."

„A ty jsi tam jako hlavní démon?"

„Přirozeně. Moje žačky si dají čaj, trochu si povídají a hodně se rozplývají nad mou maličkostí… Pak se usadí k práci, přičemž dost otřesně čmárají uhlem na papír všechno, co zrovna postavím doprostřed sálu. Vypadá to, že moje hodiny považují za středobod svojí existence."

Kývnul jsem na zřízence, který k nám vykročil s měděnou miskou studené vody.

Opláchl jsem si obličej a projel si rukou vlasy.

„Mirákulusi, jsi ty ale studnice nápadů!" vykřikl jsem. „Jak to, že tě ten ťulpas Holman Hunt[3] ještě nezvěčnil v tom svém ohyzdném stylu?"

Mirákulus se zahihňal.

„Když už jsme u malování," pokračoval jsem, „nemaloval jsi někdy jednoho vědce? Chlapíka jménem Měďák."

---

[3] *William Holman Hunt (1827–1910), anglický malíř, jeden z původních prerafaelitů. Zobrazoval převážně biblické náměty s duchovním poselstvím. Poznámka překladatelky.*

Mirákulus chvíli uvažoval. „Mám dojem, že ano. Takový zavalitý, tučný chlap s očima divně daleko od sebe, jako platýs. Když už jsme u toho, doneslo se mi, že je po něm. A s ním prý umřel i jeho starý kamarád, nějaký Stužka."

„Taky jsem něco takového zaslechl."

„O tom druhém nic moc nevím. Vypadá to, že oba dostali nějaký záchvat. Zajímá tě něco konkrétního?"

Pokrčil jsem rameny. Mirákulus měl jako jediný z mých přátel jakousi představu o mém „druhém životě". Přesto v něm viděl spíše přehnanou zálibu ve sběru klevet než cokoli jiného.

„Oba geologové, je to tak?" poznamenal jsem nakonec.

Mirákulus přitakal. „Stará cambridgeská parta. Měďák umřel hned druhý den po Stužkovi. Prazvláštní."

„Život je samá náhoda."

„Jo, tak se to zpívá," zachechtal se Mirákulus. „Myslíš, že ty dvě věci mají nějakou souvislost? Kouknu se, jestli se o tom dá něco zjistit."

Chvíli jsme seděli v tichosti, ponořeni do letargie způsobené vedrem v parní komoře.

Tu a tam se mlha roztrhla a my jsme zahlédli klenutý strop obložený červenými a zelenými kachlíky. V lázních to hučelo jako v lidském úle: pára syčela na rozžhavených uhlících, ze vzdálenějších koutů se ozývalo cákání, jak návštěvníci skákali do ochlazovacích bazénků, do toho těžce vzdychali robustní muži s brunátnými obličeji a s ručníky neobratně omotanými okolo pupku.

Po nějaké době se Mirákulus usmál, poplácal mě po noze a vstal. „Hned jsem zpátky. Příroda volá."

Díval jsem se, jak odchází povlávajícími cáry páry. Byl jsem natolik zaměstnán obrovskou kapkou potu, která mi těžce stékala po obličeji, že jsem si takřka nevšiml žilnatého předloktí, které se mi zničehonic omotalo okolo hrdla.

Zalapal jsem po dechu a zabořil prsty do masité ruky. Snažil jsem se vstát, když jsem ucítil, jak mě nějaká zuřivá síla vleče dozadu. Zády jsem dopadl na kluzké mramorové schody a na pár vteřin se se mnou zatočil svět.

„Ty gaunere!" zasyčel mi nějaký hlas do ucha. „Mizerný darebáku!"

No, už jsem inkasoval horší urážky. Prudce jsem otočil hlavou do strany ve snaze zahlédnout útočníka, jenže přes všudypřítomnou páru jsem zachytil jen odlesky zpoceného těla a dvojici vypoulených rozzuřených očí pod hustým černým obočím. Sevřel mi hrdlo ještě pevněji.

Vykopl jsem směrem k měděné misce v zoufalém pokusu přilákat pozornost zřízenců, jenže můj protivník mě přímo světelnou rychlostí táhl k opuštěnému výklenku. Uvolnil se mi ručník a já cítil, jak mi holá zadnice klouže po lavici.

Zběsile jsem vykřikl. Co kdyby si některý z těch postarších džentlmenů zahalených do páry všiml, co se děje, a ztropil poplach? Ta zatracená ruka s chlupatými klouby mi však bleskurychle zakryla ústa. Byl jsem naprosto bezmocný. V očích mě pálil slaný pot.

„Tak, ty zlotřilče, už tě mám!" Dech toho chlapa čpěl starým tabákem. Seděl jsem na bobku a v hlavě mi vířilo. Přesto jsem v té nejhorší vteřině definitivní porážky vycítil šanci na vítězství. Využil jsem váhu protivníka ve svůj prospěch, mrštil sebou dozadu proti němu a loktem se mu surově zaryl do bránice.

Překvapeně zařval, jako bezmocná hrouda se svalil na kachlíky a na okamžik povolil železné sevření, jímž mi držel hlavu a krk. Víc jsem nepotřeboval.

Vyskočil jsem na nohy, udělal otočku a kopl ho do hrdla. Nohu jsem přitom měl propnutou ladně jako baletka – ačkoli to tvrdím jen já sám.

Ruce mu vyletěly směrem k ohryzku, jenže já mu nedal žádnou šanci. Uštědřil jsem mu pěstí ránu do obličeje, pak jsem ho popadl za vlasy a rozmlátil mu obličej o stěnu.

„Co to má znamenat?" zeptal jsem se udýchaně. „Co ode mě chcete?"

Teď už jsem si ho mohl prohlédnout. Bylo to rozložité, zarostlé stvoření středního věku s dlouhými mastnými licousy v brunátné tváři. Kde jen jsem toho ohyzdného darebáka viděl? Snad v kriminálních záznamech vídeňské policie, kdo ví… Nebo že by patřil k bratrstvu nájemných vrahů, kteří mi přísahali pomstu po aféře s Pruskými mučedníky?

Pořád na mě zíraly ty jeho zuřivé oči. Zavrčel a se skloněnou hlavou se vrhl proti mně. Kvapně jsem ustoupil stranou, on mě však chytil okolo pasu a společně jsme vrávorali do hlavní místnosti v komoře.

Teď už si nás samozřejmě lidé všimli. Jak jsme se společně otáčeli, a přitom nám nohy klouzaly po mokré podlaze, před očima jsem viděl šmouhy z bílých ručníků, šarlatově rudých tváří a úžasem otevřených úst. Turek, který prve donesl Mirákulusovi čaj, poskakoval kolem nás a mával rukama jako rozhodčí v řeckořímském zápase.

„Nemohli bychom… to probrat… jako džentlmeni?“ vypravil jsem ze sebe.

Uvolnil sevření mého nahého pasu, napřímil se a namířil mi pěstí do tváře. Nemotorně jsem uhnul a taktak se udržel na nejistých nohou.

„Vy že jste *džentlmen*, pane? Vy?!“ Jízlivě si přede mnou odplivl.

Turek ho se zoufale zkřivenou tváří popadl za loket. „Prosím! Prosím vás, pánové! Pokud si potřebujete něco vyřídit, udělejte to laskavě…“

Nedořekl, protože můj protivník ho složil rychlým úderem pravačky pod snědou čelist. Muž se svalil na kachlíky jako pytel brambor.

Udeřil jsem útočníka pěstí do lícní kosti. „Panebože!“ vyjekl jsem a foukal si na hřbet dlaně.

Bolestně přivřel jedno oko a znovu se vrhl proti mně. „Lucifer Box! Hahaha! Může mít takový ničema lepší jméno? Pane, vy jste ďábel, ďábel sám!“

Skrčil jsem se před jeho letící pěstí a podařilo se mi praštit ho zboku do hlavy. Zapotácel se a skoro upadl na zrádně kluzkou podlahu.

„Ujišťuji vás, že jsem naopak ten, kdo přináší světlo!“ vykřikl jsem. Krev mi vřela v žilách. Mával jsem před sebou pěstmi a poskakoval kolem toho

netvora. „Lucifer byl nejzářivější a nejkrásnější z andělů, dokud ta prohnilá pitomá božská podstata nezačala žárlit a nevyhnala ho pryč!“

Jen něco zavrčel a dál mě s hrozivou silou boxoval do žeber.

S bolestným křikem jsem upadl a svíjel se na zemi. Když jsem dopadl koleny na podlahu, ozvalo se křupnutí.

Ten chlap se tyčil nade mnou. Pak mě popadl za vlasy. „Vy že přinášíte světlo? A co jiného jste přinesl do mojí rodiny kromě neštěstí a skandálu? Dobrý bože, pane, vytluču z vás život, než s vámi skoncuju!“

Zoufale jsem kroutil hlavou. „Kdo… kdo jste?“

Naklonil se nade mnou a licousy mu bezvládně visely okolo rudých úst, takže vypadal jako Číňan. „Jmenuju se Mopsly, pane. Major Divnovous Mopsly!“

„Ach tak,“ odtušil jsem prostě.

„A vy jste pošpinil a zničil moji dcerušku, moji sladkou, milovanou Doubravku!“

Trhl jsem sebou, když mě krutě zatahal za vlasy. Ta vzpomínka na mě zapůsobila jako studená voda z měděné misky toho Turka. Večírek před několika měsíci. Básníci bledých tváří, umělci s roztřepenými manžetami, okouzlující výkvět londýnské bohémy. A jedna dívka. Dívka s psím příjmením a tělem bohyně. Pamatoval jsem si balkon, světlo hvězd, slova šeptaná do ouška a pak cosi velmi troufalého v houští mezi rododendrony.

A teď tu byl její otec. Pozvedl svou železnou pěst a napřáhl se dozadu. Zamženým zrakem jsem sledoval, jak se přibližuje ke mně.

Vtom jsem uslyšel zvláštní zvonivý zvuk a Mopsly se zhroutil na podlahu. Zmatené zorničky mu přitom vyjely nahoru jako oči dětské panny.

Podíval jsem se nahoru a uviděl svého přítele, jak stojí nad bezvládným majorem. V pravé ruce se mu ještě houpala filigránsky zdobená turecká konvice na čaj.

„Mirákulusi!“ zasténal jsem.

„Právě včas, u všech všudy!“ vykřikl, popadl mě za ruku a zvedl na nohy.

IV

NÁVŠTĚVNÍK

Toho večera, stejně dusného a horkého jako parní komora, jsem zabalil svoji pohmožděnou tělesnou schránku do japonského župánku zdobeného výšivkami slunečnic a zakoupeného za peníze, jež jsem měl raději utratit za olejové barvy. Nebo za jídlo. Nebo za lístky na kontinent, kde bych se ukryl před rozzuřenými papínky.

Když jsme opustili lázně, Mirákulus mě bezpečně dopravil domů, kde jsem se neprodleně spojil s ministerstvem vnitra. Dalila, odevždy duše rozvážná, mě ujistila, že ačkoli tato záležitost právě nespadá do kompetencí Alfonse Renoira, ona prý to „dá do cajku" a majora Divnovouse Mopslyho „halt přesvědčí", aby od pronásledování mé osoby bezodkladně upustil. Mít v rukou moc bez možnosti jí zneužít ve vlastní prospěch jaksi postrádá smysl, nemyslíte?

Pak jsem zabalil portrét Ctih. Everarda Povolníka (dar pro truchlící rodinu) a začal uvažovat o návrhu, který mi přednesl Kristián Mirákulus, totiž dávat lekce kresby. Pěkně se pakoval na všech těch starých ošklivkách, co toužily po troše toho rozptýlení, aby zabily dlouhá odpoledne. Tak proč bych nemohl já? Vlastně, proč já bych nemohl *ještě víc*? Prestižní adresa! Pohledný mladý malíř! Váčky plné sovereignů, které bych z těch naivních hlupaček vymáčkl! A pak bych si mohl dovolit najmout náhradu za Topola a nemusel bych čekat na Renoirův mecenášský dar. Samozřejmě, bylo by třeba trochu poklidit, ale jen si to představte!

Nakonec jsem zadal do *Timesů*, *Pall Mall Gazette* a několika dalších plátků malý inzerát, podle něhož byla celá záležitost naprosto nezávadná a počestná, snad jen se slabounkým nádechem *bohémského života*, abych oslovil vzrušení chtivé duše.

Potom jsem najal posluhovačku, aby hodila můj příbytek v Downing Street do gala. Měl jsem v úmyslu na její práci dohlížet, ale nesnesl jsem ty nesouhlasné pohledy a nekonečné kritické mlaskání, když z hromad nepořádku na podlaze mého ateliéru odlepovala staré límečky a neumyté nádobí. Vydal jsem se tedy ven, abych investoval peníze, které jsem ještě neměl, do nových závěsů. Snesl jsem na hromádku pár zajímavých cetek, v nichž by moje žačky mohly nalézt inspiraci pro kresbu, a přidal jsem k nim skleněné oko Everarda Povolníka, abych sbírce dodal poněkud tajemný ráz.

Poté jsem na sebe s docela působivým zápalem vzal převlek upjatého novináře (stačí odpudivé sako, buřinka a falešný knír) a zastavil se v Holland Parku, kde bydlel zesnulý profesor Eliáš Měďák.

Celý dům byl ponořen do smutku: černý krep se rozlézal z každého výklenku a z každého sloupku zábradlí. Věnec z jakýchsi odporně páchnoucích květin zdobil dosti špatný portrét onoho velikána, zhotovený mým přítelem Mirákulusem. Byl to vskutku korpulentní chlapík s očima zvláštně položenýma daleko od sebe a s takovým dolíčkem na bradě, že vypadal jako nějaký Habsburk.

Pod záminkou, že se chystám napsat oslavný článek pro list *Pall Mall Gazette*, jsem byl uveden k audienci do přeplněné pracovny.

„Bohužel se budete muset spokojit s mou maličkostí," děl vysoký mladík stejně tlustý, jako byl jeho otec, a usadil mě do křesla. „Moje ubohá *mamá* je celá bez sebe."

„Bylo to tedy zcela nečekané, že?" řekl jsem velmi tiše a přidal takovou dávku soucitu, jako bych maloval pastou.

„Naprosto." Nepřítomně se dotkl černé pásky, kterou měl na rukávu. „Můj otec nebyl nemocný ani jeden den svého života."